

РЕШЕНИЕ

№ 1921

гр. София, 23.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 01.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **6100** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) и чл. 162, ал. 2, т. 8 и т. 9 от ДОПК вр. чл. 27, ал. 3 и, ал. 5 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП) във вр.с Наредба №8 от 3 април 2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка “Модернизиране на земеделските стопанства“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г.

Производството е образувано по жалба на Н. Р. З.,ЕГН [ЕГН] от [населено място],чрез адв.А.А. срещу Акт за установяване на публично вземане №12/121/06740/3/01/04/02 с изх.№01-6500/8886 от 02.06.2020г.издаден от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“,с който на жалбоподателката е определено подлежащо на възстановяване публично държавно вземане в размер на 122 724,31лв.,ведно със законната лихва,представляваща предоставена безвъзмездна финансова помощ по Договор №12/121/06740 от 11.08.2014г., сключен с Държавен фонд „Земеделие“ по мярка 121"Модернизиране на земеделските стопанства“ от ПРСР 2007-2013г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на издадения акт.Иска се да бъде отменен, поради съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон.Процесуалният представител на жалбоподателят депозира списък

с разноси и писмени бележки в указаният срок.

Ответникът изпълнителният директор на Държавен фонд "Земеделие", чрез процесуалния си представител юрисконсулт М., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Изразява становище за законосъобразност на оспорения АУПДВ и моли в полза на ответника да се присъди юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От доказателствата по делото се установява, че определената за възстановяване сума е безвъзмездна финансова помощ (БФП), предоставена на жалбоподателката, Н. Р. З. съгласно Договор №12/121/06740/04.08.2014г.(л.63-71), по силата на който Държавен фонд „Земеделие“ – С. се е задължил да предостави договорените средства за изпълнението на одобрен проект с ИД № 12/121/06740 от 05.07.2013г.

Производството е открито във връзка с констатации, направени по подаден проект №12/121/06740 по мярка 121 „Модернизиране на земеделски стопанства" от Програма за развитие на селските райони 2007-2013г. (ПРСР2007-2013г.) от жалбоподателката с предмет на инвестицията създаване на 93.8 дка насаждение от лавандула, 108 дка насаждение от лешници, 69 дка насаждение от маслодайна роза, 113 дка насаждение от орехи, изграждане на система за капково напояване и закупуване на земеделска техника“. По проекта е извършено окончателно плащане на 07.12.2015г. в размер на 122 724,31 лв. (сто двадесет и две хиляди седемстотин двадесет и четири лева и тридесет и една стотинки), по подадена на 16.10.2015г. заявка за окончателно плащане №12/121 /06740/3/01. При извършена проверка на място след плащане в периода 11.12.2018г.-13.12.2018г., както и след извършени допълнителни административни проверки, АО е приел за установено неспазване на разпоредбите на т.4.18 от Договор №12/121/06740 от 11.08.2014г. от жалбоподателката сключен между ДФ „Земеделие“ и Н. Р. З. При проверката са анализирани и представените счетоводни документи на предприятието – отчети за приходи и разходи, годишни данъчни декларации и е прието, че за проверявания период 2016г. 2017г. и 2018г. не са установени приходи от подпомаганата дейност. Съгласно представения бизнес план/л.13-53/към заявление за кандидатстване №12/121/06740 са били заложили приходи, възлизащи на 9 192.40 лв. за 2016 г., 38 328.00 лв. за 2017г. и 67 155.20 лв. за 2018г. С възражение жалбоподателката е оспорила констатациите при извършената проверка на място след плащане в периода 11.12.2018г.-13.12.2018г., като е представила документи за реализирана продукция, които не са били предоставени при проверката на място. В периода 08.05.2019г.-09.05.2019г. е извършена повторна проверка на място след плащане от служители на регионален технически инспекторат [населено място] към ДФ „Земеделие". Проверката на място не е потвърдила направените възражения с вх. № 01-0800/704 #1 от 08.04.2019г. Ответникът е приел, че неизпълнението на бизнес-плана в приходната му част представлява неизпълнение на ползвателя на помощта по т.4.18 от сключения договор и го е квалифицирал като

тежко нарушение, съобразно критериите по чл.51, ал.1, изречение последно от Наредба № 8 от 03.04.2008г.С писмо от 25.03.2019г. директорът на ДФЗ е уведомил жалбоподателката,че е открито производство за налагане на ФК по договор №12/121/06740 от 11.08.2014г.Със Заповед №03-РД/4358 от 15.10.2019г.(л.575)изпълнителният директор на ДФЗ е прекратил производството по налагане на ФК.Заповедта е мотивирана с законодателни изменения на ЗПЗП, публ. в ДВ бр.51 в сила от 28.06.2019г.Заповедта е съобщена на жалбоподателката на 17.10.2019г.На 19.11.2019г. с уведомително писмо на изпълнителния директор с изх. № 01-6500/88886(л.587) жалбоподателката е била уведомена,че срещу нея се открива производство по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) като е посочено,че размерът на задължението, подлежащо на връщане ще е 122 724,31лв., т.е. пълният размер на получената БФП.Оспореният АУПДВ с №12/121/07740/3/01/04/02 е издаден на 02.06.2020г. и с него е установена дължимата за възстановяване от жалбоподателката сума в размер на 122 724,31лв.лева,като са изложени съображения.

От известие за доставяне е видно, че актът е изпратен на 02.06.2020 г. и е връчен на бащата на жалбоподателката на 05.06.2020г.Жалбата е депозирана на 19.06.2020г.

По искане на жалбоподателя и ответника по делото са допуснати и приети заключенията по С./съдебно-агрономическа експертиза/ на ВЛ Р. Л. и ССЧЕ/съдебно-счетоводна експертиза/ на ВЛ С. К.,които съдят кредитира като обективни и компетентни неоспорени от страните.

По правото.

При така установената фактическа обстановка съдят приема жалбата за допустима. Тя е подадена в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК вр. чл. 166, ал. 2 от ДОПК от надлежна страна, адресат на индивидуален административен акт, имащ право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Компетентност на издателя на акта

С разпоредбата на чл. 20а, ал. 5 от ЗПЗП, в сила от 28.06.2019г., е определено, че изпълнителният директор на ДФЗ-РА издава актове за установяване на публични държавни вземания по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и решения за налагане на финансови корекции по реда на глава пета, раздел III от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове.

Оспореният АУПДВ е издаден от изпълнителния директор на Фонда, следователно изхожда от компетентен орган.

Спазване на установената форма

АУПДВ е издаден в изискуемата писмена форма, подписан е, съдържа задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, мотивиран е с излагане на

фактически и правни основания.

Съответствие на оспорения акт с материалния закон.

Видно от доказателствата по делото договорът за отпускане на финансова помощ между страните е сключен на 11.08.2014 г. Съгласно § 1, т. 2 от Правила за определяне на размера на подлежащата на възстановяване безвъзмездна финансова помощ „мониторингов период“ за договорите, сключени преди 1 януари 2015 г., е пет години, считано от датата на сключването му. Въз основа на тези данни се установява, че мониторинговият период по сключения между бенефициента и ДФ „Земеделие“ договор е изтекъл на 11.08.2019 г., т. е. преди образуване на административното производство по издаване на оспорения административен акт. Предвид това § 12, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗПЗП (ДВ, бр. 2 от 2018 г.), според който започналите производства по издадените до датата на влизането в сила на този закон наредби по прилагането на мерките от ПРСР за периода 2007 - 2013 г. и на мерките и подмерките по чл. 9 б, т. 2 от ПРСР за периода 2014 - 2020 г. се довършват по досегашния ред до изтичане на периода на мониторинг, е неприложим.

Към настоящия спор е приложима новата разпоредба на чл. 27, ал. 6 ЗПЗП /ДВ, бр. 51 от 2019 г., в сила от 28.06.2019 г./, тъй като производството по издаването на оспорения АУПДВ е започнало на 19.11.2019 г., видно от уведомителното писмо по чл. 26 от АПК за откриване на производството и съгласно чл. 25, ал. 3 АПК, а АУПДВ е издаден на 02.06.2020 г. В чл. 27, ал. 6 от ЗПЗП /ДВ, бр. 51 от 2019 г., в сила от 28.06.2019 г./ е предвидено, че дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради нарушение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, което представлява неизпълнение на одобрени индикатори и основание за налагане на финансова корекция по чл. 70, ал. 1, т. 7 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ), се установява с издаването на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл. 73 от същия закон.

В процесния АУПДВ административният орган се позовава на чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП, съгласно който дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ се установява с издаването на АУПДВ по реда на ДОПК. Това основание обаче е приложимо само ако не е налице основание по ал. 6 за издаването на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл. 73 ЗУСЕСИФ. Трайно е разбирането в съдебната практика, че непостигането на заложените финансови показатели в бизнес плана представлява неизпълнение на одобрените индикатори и е налице основанието по чл. 70, ал. 1, т. 7 ЗУСЕСИФ за извършване на финансова корекция. В този смисъл е константната практика на Върховния административен съд че е налице материалноправната хипотеза на чл. 70, ал. 1, т. 7 от ЗУСЕСИФ, която представлява основание за налагане на финансова корекция с издаването на решение по реда на чл. 73 от същия закон. На основание чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП (Нова - ДВ, бр. 51 от 2019 г., в сила от 28.06.2019 г.), АУПДВ за установяване на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ се издава извън основанията по ал. 6, във връзка с чл. 70, ал. 1, т. 1-9 от ЗУСЕСИФ. От това следва, че хипотезите на издаване на два различни акта са регламентирани в условията на евентуалност и само когато липсват основанията за определяне на финансова корекция по чл. 70, ал. 1, т. 1

- 9 от ЗУСЕСИФ, се издава АУПДВ. Според разпоредбата на чл.75, ал. 2 от ЗУСЕСИФ след окончателното плащане по проект,неизвършените финансови корекции са публично вземане съгласно чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, не изключва приложимостта на чл. 27, ал. 6 от ЗПЗП (ДВ, бр. 51/2019 г.).Под "извършване" на финансова корекция се разбира "изпълнение" в смисъла на възстановяване на средствата от съответния бенефициент,а не "установяване" по смисъла на чл.27, ал. 6 от ЗПЗП.По гореизложените съображения съдът намира оспореният АУПДВ за незаконосъобразен и същият следва да бъде отменен.

Разноски:

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Основателно е искането на жалбоподателят за присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в настоящото производство.Съдът съобрази с направеното възражение от юрк. М. по чл. 78, ал. 5 ГПК, вр. с чл. 144 АПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателят,и с оглед фактическата и правна сложност на спора го намира за основателно.С оглед чл. 8, ал. 1 т. 5 от Наредба №1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения счита, че ответника следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателят адвокатско възнаграждение в размер на 3757,24 лв. за разноски пред настоящата съдебна инстанция,както и 300лв. за възнаграждение на вещо лице и 10 лв. за държавна такса.

Предвид изложеното и на основание чл.172,ал.2 от АПК,АССГ,34 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Р. З.,[ЕГН] от [населено място] за установяване на публично държавно вземане №12/121/06740/3/01/04/02 с изх.№01-6500/8886 от 02.06.2020г. издаден от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие" да заплати на Н. Р. З.,[ЕГН] от [населено място],сумата от 4067,24 (четири хиляди шестдесет и седем лева и двадесет и четири стотинки)лева, представляваща разноски по делото за държавна такса, възнаграждение за вещо лице и за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

съдия: